

VERENIGING "ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel: 684541

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070-275154

W E E K B L A D

21e jaargang nr.16

nadruk verboden

10 december 1976

x in de kettlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na. Het onderwerp, dat ons door u voor deze avond werd gesteld, draagt de titel:

PARALLEL WERELDEN

Allereerst wil ik trachten u duidelijk te maken, wat volgens mij een parallelwereld is. Uw wereld is kenbaar in 3 dimensies. Deze 3 dimensies worden aangevuld door het verschijnen van tijd, dat ook wel als 4e dimensie wordt aangesproken.

De factoren, waaruit die tijd weer is opgebouwd, zijn o.a. beweging in ruimte, massa en de afstand t.a.v. het middelpunt van het stelsel, waarbinnen men zich bevindt.

Op het ogenblik, dat er een wereld bestaat, die geheel aan gelijk voorwaarden voldoet, maar waarbij een van de factoren afwijkt, zij het massa, zij het beweging, dan ontstaat daaruit een z.g. parallelle wereld.

Wat betekent, dat deze wereld, gezien de gelijkheid van waarden zich in de nabijheid van uw wereld zal bevinden en in enkele gevallen synchroniciteit met uw wereld zal kunnen bereiken.

Wat betekent, dat gedurende die synchroniciteit even de grens tussen die andere wereld en een deel van uw wereld zeer gering zal zijn.

9 x - Wat is die " nabijheid"?

In feite kan men dit uitdrukken als vergelijkbaarheid van plaats. Voor degeen, die dit niet begrijpt, het volgende: wanneer het een bepaalde tijd is in Londen, zo zal op een latere tijd de stad New York b.v. een gelijk product van tijd en plaats opleveren. Voor u is er een verschil in tijd, dat bepalend kan zijn voor uw ervaren, maar beide punten tonen dus een gelijkheid in het product, dat verkregen wordt door het verwerken van tijd en plaats. In dat geval spreken wij

over " nabijheid", maar niet over synchroniciteit, omdat in dat geval het product van tijd en plaats geheel en zonder enig voorbehoud gelijk zou moeten zijn. Wat zelden voorkomt.

Van nabijheid, of vergelijkbaarheid van plaats, spreken wij dan ook, wanneer het product van beide waarden gelijk is, maar de manifestatie van deze waarden nog blijft verschillen.

Waarmede ik hoop, dat het begrip iets duidelijker is geworden. En voor hen, die de zaak nu helemaal somber inzien, zou ik willen zeggen: vergeet dit alles dan maar. Ons onderwerp is nu eenmaal nogal technisch en ingewikkeld. U zult begrijpen, dat ik, om voor u nog enigszins begrijpelijk te blijven in vele gevallen, sterk zal moeten vereenvoudigen.

Ik wilde deze omschrijving echter aan het begin van mijn betoog plaatsen als een soort reddingsboei, waarop ik terug kan vallen, wanneer alle duidelijkheid in het betoog geheel teloor dreigt te gaan.

En er zijn al zoveel misverstanden in dit verband. Er zijn b.v. nogal wat mensen, die bij het begrip parallelwereld denken aan een afsplitsing van uw eigen wereld. Nu bestaat iets dergelijks wel, maar dan moeten wij toch eerder spreken over mogelijkheidswerelden.

Een mogelijkheidswereld kan echter nooit een parallelwereld zijn, omdat zij haar bestaan dankt aan een divergerende ontwikkeling van feiten. Om het eenvoudig te stellen een voorbeeld. Er is een wereld denkbaar, waarin b.v. Duitsland de wereldoorlog "14-"18 gewonnen heeft. Vanaf het kritieke ogenblik, dat tot die overwinning voert, zijn dan alle ontwikkelingen in die wereld in toenemende mate anders.

Tot dit belangrijke punt echter is de geschiedenis van die wereld gelijk aan die van de uwe. Op dit punt is dan sprake van een afsplitsing. Wij nemen aan, dat, ongeacht ons beleven van een enkele werkelijkheid, alle andere belangrijke mogelijkheden van ontwikkeling daaromtrent in de kosmos zullen bestaan.

De theorie in dit opzicht luidt, dat de " stam" , de meest rechtlijnige ontwikkeling, ook de meest bezielde zal zijn, maar dat het onder omstandigheden mogelijk moet zijn in een van die andere mogelijkheidswerelden te leven, al veronderstelt men wel, dat men in dit geval te maken zal krijgen met vele vormen, die niet werkelijk bezielde zijn, ofschoon je dit niet beseft en zo de andere mogelijkheid voor jezelf zonder meer als totale werkelijkheid kunt ervaren.

Er zijn mensen, die een dergelijke afsplitsing ook aanduiden met het begrip parallel. Dit is onjuist, omdat elke mogelijkheidswereld voor u steeds samenhangt met de grondwaarden van uw eigen wereld en alle daarin voortkomende verschijnselen op die basis berusten.

Parallelwereld betekent wel: een wereld, die niet de uwe is, maar bepaalt daarbij niet, dat deze andere wereld geheel, of in vele opzichten gelijk, aan uw eigen wereld zal moeten zijn.

Er zijn mensen, die stellen, dat een parallelwereld altijd een soort tweede aarde zal moeten zijn. Mogelijk is dit wel, maar noodzakelijk zeker niet.

Samenstelling, omvang, levensmogelijkheid, rotatieduur, relatie tot een zon zullen bij een dergelijke parallelwereld af kunnen wijken van deze waarden op aarde. Dergelijke punten

zijn echter voor u niet of bijna nooit konstaterbaar.

Gezien de structuurmogelijkheden in de kosmos kun je wel stellen, dat soms overeenkomsten moeten bestaan, maar in de meeste gevallen is het wel zeker, dat vooral aanmerkelijke verschillen met uw wereld zullen bestaan.

De voorstelling van dergelijke parallele werelden is voor u zo moeilijk, omdat u onwillekeurig denkt aan een onzichtbare wereld, die ten dele uw eigen wereld doorkruist. Vooral het niet op normaal bewustzijnsvlak ervaarbaar zijn van dergelijke stoffelijke werelden levert moeilijkheden op. Een onzichtbaar aanwezig zijn van geesten, die niet materieel zijn, zal men gemeenlijk nog wel kunnen aanvaarden. Maar dat er een geheel andere stoffelijke wereld kan bestaan, die uw eigen wereld bijna beroert en soms in uw wereld dreigt over te gaan, compleet met mensen enz. desnoods, die u echter niet kunt zien, lijkt onaanvaardbaar.

Laat ons daarom eens proberen, dit idee wat verder uit te werken. Stel u een kaart voor van uw melkwegstelsel. Met fijne puntjes worden alle sterren en planeten weergegeven. Het geheel is zelfs in vakken ingedeeld. De afstanden zijn meetbaar enz.

Nu echter neem ik deze kaart in handen en verfrommel het papier. Opeens blijkt het mogelijk, dat enkele sterren of planeten, die normalerwijze zelfs aan tegenovergestelde punten liggen van die platte sterrekoek, die men Melkweg noemt, elkaar beroeren. Zij zijn " nabij". Het is dan goed mogelijk, dat twee planeten elkaar beroeren, terwijl zij voor uw 3 dimensionaal besef toch op geheel andere plaatsen in de ruimte gelegen zijn.

Wat betekent, dat een parallelwereld wel degelijk als een normaal deel van uw eigen waarneembare kosmos kan bestaan, maar een geheel andere plaats inneemt in het kader van een 3-dimensionale beschouwing.

Indien echter verschuivingen in dimensionale verhoudingen optreden buiten de 3 u bekende, zoals b.v. de factoren, waaruit voor u de ervaring tijd is opgebouwd - veldverhoudingen enz. - is het denkbaar, dat " het papier verfrommeld wordt", zodat de plaats van twee werelden tijdelijk zodanig korrespondeert in 4 dimensies, dat het in feite lijkt, of beiden één geheel vormen.

Er blijven dan verschillen bestaan, maar wederkerige beïnvloeding is mogelijk en waarschijnlijk. Vergelijk: neem een piano. sla g klein aan. G groot zal meezingen. En omgekeerd natuurlijk. Beweging van de een zal een beweging doen ontstaan in de ander en wel, omdat beiden vergelijkbare gevoeligheid en waarde bezitten.

Hiermede zou je in verband met parallelwerelden rekening moeten houden. Een dergelijke wereld heeft in uw eigen wereld niet kenbaar te bestaan om toch invloeden uit te oefenen en te ontvangen. Dit geldt ook, wanneer de afstand tussen beiden normaal gezien zo groot is, dat in 3 dimensies een dergelijke beïnvloeding ondenkbaar lijkt.

Wanneer twee van die werelden tijdelijk synchroon lopen, betekent dit, dat beide werelden elkaar op een of meer punten tijdelijk beroeren. Toch blijven, buiten deze punten, de werelden onzichtbaar voor elkaar. De verklaring zou kunnen luiden:

Er ontstaat door synchroniciteit een krachtveld, dat zich op beide werelden zal kunnen manifesteren. Kenmerken hiervoor zijn gemeenlijk ongewoon heftige en snelle veranderingen in lichtelectrische ladingen, of in druk en luchtbeveging. Deze verschijnselen vormen dus de meest waarschijnlijke en voor u meest kenbare manifestatie van het contact tussen de werelden.

Op het ogenblik, dat men zich op een van de werelden in deze storing bevindt, is het mogelijk, dat je een ogenblik op twee werelden tegelijk bent. Aangenomen, dat je niet beweegt, zul je uiteindelijk terugblijven op je eigen wereld. Je hebt dan mogelijk iets waargenomen, maar zult denken, dat je gedroomd hebt.

Stel, dat je je beweegt. Dan geldt: hoe groter het bewegingstempo, hoe groter de kans is, dat je in de andere wereld geheel concreet wordt en in je eigen wereld verdwijnt.

De tijdstippen, waarop synchroniciteit op zal kunnen treden, is afhankelijk van de eigenschappen van de planeten, die op vergelijkbare banen lopen. Dus: nabij zijn.

In de meeste gevallen geldt een cyclus. Er zijn cycli van langere duur, waarbij een dergelijke ontmoeting tussen de werelden eens in de 3 à 4000 jaren plaats vindt, er zijn ook cycli denkbaar, waarbij contacten regelmatig met 3 of 4 maanden tussenruimte optreden.

In al die gevallen is voor het verschijnsel niet alleen van belang, dat het voorkomt, maar ook, hoelang de duur van het contact, het synchroon zijn, is.

Wanneer dit contact beneden 1/1000 seconde blijft, zal ondanks het contact practisch geen transport van materie tussen beiden werelden plaats vinden. Is de kontaktduur rond 30 minuten van uw tijd, dan geschiedt plaatselijk een uitwisseling van materie en is het betreden van de andere wereld mogelijk.

Zou, wat gelukkig maar heel zelden voorkomt, een contact rond 24 uur duren, dan is sprake van een enorme uitwisseling die in de meeste gevallen neerkomt op zeer grote veranderingen in de atmosfeer van de beide betrokken planeten, terwijl sterke elektrische storingen overal optreden en uiteindelijk zelfs magnetische storingen optreden van een omvang, die tot een heroriëntatie van de polen kan voeren.

Aan dergelijke contacten zou dus theoretisch zeer veel verbonden kunnen zijn, maar de zeldzaamheid, waarmee dergelijke contacten van lange duur op treden, doet de vraag rijzen, wat je er als mens in feite mee te maken hebt. Waarom zou je je dus druk maken hierover.

Nu ja, er kunnen soms vreemde en geheimzinnige dingen gebeuren, die hierdoor verklaard kunnen worden. Dat wel. Er is b.v. in Nieuw Mexico (Usa.) een punt, waar eens in rond 500 jaren synchroniciteit pleegt op te treden. Op andere punten, zoals b.v. in de Caraïbische Zee, liggen punten, waarop frequenter synchroniciteit pleegt op te treden. Het betreft hier echter niet altijd de zelfde wereld.

Wanneer meerdere werelden afwisselend synchroon worden met één en dezelfde wereld, dan kan gesteld worden, dat geheel afwijkende levensmogelijkheden en omstandigheden steeds weer voor kortere of langere tijd bereikbaar zullen zijn. Dit geldt voor uw aarde.

Dergelijke contacten tussen werelden zijn altijd wederkerig. Er is dus geen sprake van een deur tussen werelden, die alleen naar één enkele zijde opengaat; er is altijd sprake van een open poort, die van beide zijden betreden kan worden.

Daar ik reeds opmerkte, dat uw aarde met meerdere werelden synchroon pleegt te zijn voor korte tijd, is mede duidelijk, dat parallellopen niet slechts twee werelden behoeft te betreffen. In de meeste gevallen zal inderdaad een groter aantal werelden parallel lopen. Het hoogste aantal, dat mij bekend is, bedraagt rond 150. Dit is een grens. Komen er meer werelden, die voortdurend weer met elkaar synchroon zijn, dan zal een zo snelle uitwisselingen van geheel andere velden atmosfeer enz. er toe voeren, dat op de kontaktplaneten geen leven meer kan bestaan.

Gaan wij uit van een enkele wereld, die parallel is voor rond 150 andere werelden, dan betekent dit voor die wereld, dat eenvoudige synchroniciteiten gemiddeld één's per maand op zullen treden, terwijl meervoudige synchroniciteiten, die gevaarlijk unnen worden, rond één's per 300 jaar op treden.

Ik haal dit aan om duidelijk te maken, dat er in deze gevallen niet noodzakelijk slechts van twee werelden sprake behoeft te zijn. Maar in alle gevallen zal er sprake zijn van stoffelijke werelden, die gehoorzamen aan de wetten van de materie.

Het is dus niet mogelijk, dat synchroniciteit bereikt wordt tussen b.v. uw wereld en een andere wereld, die uit antimaterie is opgebouwd, daar dit contact, zeker wanneer het van wat langere duur is - minuten - een explosie veroorzaakt, die zich pleegt te ontwikkelen tot een ramp, waarbij een geheel zonnestelsel betrokken wordt.

Ik kan mij voorstellen, dat u zich nu afvraagt, of dit alles geestelijk van enige betekenis is. Het antwoord op deze vraag moet helaas neen luiden. U denkt aan een sfeer, die toch volgens u ook een parallelle wereld zou kunnen zijn.

Maar een sfeer is geen werkelijke wereld: zij is niet opgebouwd uit materie. Een beïnvloeding is daarom niet altijd mogelijk tussen een sfeer en uw wereld. En wanneer u naar een sfeer toegaat, betekent dit, zeker wanneer u materie daarheen zoudt willen overbrengen, een éénrichtingsverkeer, daar in een sfeer alle bindingen van de materie wegvallen.

De term "parallel" betekent dus in dit verband altijd ook vergelijkbaarheid van waarden. Wat impliceert, dat alle werelden, waartussen een dergelijk contact mogelijk is, gelijke of evergelijkbare basiswaarden bezitten, terwijl beide werelden in vergelijkbare omstandigheden bestaan.

Voorbeeld: een wereld met een atmosfeer, parallellopende met een wereld, die ook atmosfeer kent, zal synchroniciteit daarmee kunnen doorstaan. Indien een van beide werelden geen atmosfeer zou hebben, betekent dit een zodanige aantasting van beide werelden bij zelfs betrekkelijk korte contacten, dat grote veranderingen in beide werelden hieruit voort zullen vloeien, zodat het parallellopen snel tot een einde komt.

Gemeenlijk is er een grote vergelijkbaarheid ook van planetaire massa en atmosfeer tussen dergelijke planeten, omdat nu eenmaal planeten, die op vele punten gelijk of bijna gelijk zijn, het gemakkelijkst nabijheid met elkaar bereiken.

U hebt gelijk. Ik zeg het niet zo eenvoudig. Maar mogelijk helpt het volgende u tot beter begrip: Stel u een heel grote en een heel kleine wereld voor. Elk kontakt tussen die twee zou toch wel zeer onevenwichtig moeten zijn, nietwaar? Om toch vergelijkbaar te worden, zou die kleinere wereld zoveel snelheid meer moeten bezitten dan de grote wereld, dat kontakten tussen beiden als een snelle flits zouden moeten verlopen. Zelfs dan zou in verhouding weinig overdracht van materie reeds alle kontakt tussen beiden teniet doen.

Twee werelden, die even groot zijn en gelijke massa en vergelijkbare mogelijkheden hebben, zullen echter kontakten van langere duur met elkaar wel kunnen verwerken.

Daar dergelijke langere kontakten toch wel nodig zijn om kenbare kontakten te verkrijgen, zullen wij alleen in dit laatste geval terecht kunnen spreken over een parallellopen van werelden, daar dan synchroniciteit meerdere malen kan optreden.

In feite blijken de wetten van evenwicht een grote rol te spelen bij het bestaan van parallelle werelden. Je kunt zeggen: Wanneer beweging in ruimte, massa plus eigen rotatie en veldsterkte, van de ene planeet een som opleveren kan, gelijk aan of vergelijkbaar met de waarde, die deze factoren opleveren bij een andere planeet, ontstaat de mogelijkheid van een gelijk bestaan in tijd, terwijl beiden in ruimte verschuiven t.a.v. elkaar, ofwel een gelijk bestaan in ruimte, waarbij beiden in tijd t.a.v. elkaar verschuiven.

Wat u kennelijk alles nogal duister blijft. Ik zal proberen nog eenvoudiger te zijn. Wanneer je op aarde bent en een raket naar Mars lanceert, richt je die raket niet naar de plaats, waar deze planeet zich nu bevindt. Je richt een plaats, waar Mars zich zal bevinden op zijn baan op het ogenblik, dat uw voertuig de afstand overbrugd kan hebben.

Of neem het schieten op een vliegtuig. Daarbij geldt, dat je zover voor moet houden, dat de snelheid van de kogel gezien de af te leggen afstand, de baan van het vliegtuig zal bereiken op het ogenblik, dat het vliegtuig zelf daar eveneens aankomt.

Hé. Imand schijnt militair begaafd te zijn, want hij begint nu opeens stil maar begrijpend te knikken. Eigenaardig, dat vele mensen gewelddadige voorbeelden vaak veel sneller begrijpen dan alle andere vergelijkingen.

Sprekende over parallelwerelden zou je dus kunnen stellen: de parallelwereld is een wereld, die er nu eigenlijk niet is, maar die, door het samentreffen van een aantal werkingen, impulsen van uw wereld beroert op het ogenblik, dat het kontakt, het eindresultaat, voor u kenbaar wordt.

Kennelijk zijn er onder u, die in dit onderwerp eerder hebben gedacht aan werelden, waarop parallele ontwikkelingen plaats vonden. Nu is dit niet zo dwaas, want er bestaan in de kosmos heus wel enkele planeten, die voerden tot levensvormen, die niet veel van de mensen verschillen, zelfs met vergelijkbare fouten en deugden en vergelijkbare ontwikkelingen zelfs. Dat er onder hen nogal wat zijn, die meerdere 100.000den jaren verder zijn in ontwikkeling dan u, maakt hierbij niet zoveel uit. Want tegen de tijd, dat u zover bent gekomen, is hun peil van mogelijkheden wel weer ineem gezakt. Vergelijkbaarheid is hier wel degelijk aanwezig. Maar dan

ga je uit van de mensen, niet van de planeten.

Wil je proberen, zoals anderen ambiëren, tussen geestelijke waarden en bestaansvormen en uw eigen wereld, zo wordt het moeilijker een parallel te ontdekken.

Een individu kan n.l. niet alle waarden van twee werelden gelijktijdig in zich bevatten en daarop juist reageren. En daarmee is de aanduiding al onjuist geworden. Stel u eens voor, dat u in een " poort " wandelt en zo in een parallelwereld terecht komt. U zult dan in het begin die andere wereld nog steeds beschouwen als onverklaarbaar deel van uw eigen wereld en daaraan dus de eisen stellen, die u in uw eigen wereld pleegt te stellen . Op het ogenblik , dat dit niet mogelijk meer blijkt, zult u uw visie op uw eigen wereld veranderen.

Kortom: het gebeurt maar zelden, dat een mens bij het betreden van een andere wereld meteen beseft: ik ben in geheel andere omstandigheden terecht gekomen en moet dus mijn gedrag wijzigen. De meesten stellen: mijn eigen wereld is altijd zichzelf gelijk, dus moet ik volgens de oude normen blijven reageren, want anders zou ik niet meer normaal zijn in mijn wereld.

De beseftsmoeilijkheden, die optreden, zijn de reden voor een in de geest maar zeer beperkt reflekteren van de ervaringen bij mensen, die een parallelwereld betraden. Toch zijn ons wel enkele gevallen bekend van mensen, die door omstandigheden een andere wereld betraden en op de duur, of soms na korte tijd, stierven. Zij kwamen bij ons terecht, waardoor hun ervaringen voor ons toegankelijk zijn.

Maar degenen, die na het betreden van de parallelwereld onmiddellijk overleden, zeggen en beseffen kennelijk niet: ik kwam opeens terecht op een geheel andere wereld, waarvan de atmosfeer voor mij giftig was. Ook al kunnen wij de feiten uit hun herinnering aflezen, toch verklaren zij zelf steeds weer de zaak met een verandering in eigen wereld b.v.: Er kwam opeens een felle storm. In de kern daarvan bevindt zich lucht , die giftig was en daardoor ben ik overleden. Het feit, dat men tijdelijk op een andere wereld als mens bestond, blijft buiten beschouwing.

Vraag je mensen, die langere tijd in een parallelwereld stoffelijk leefden en vraag je hen naar hun ervaringen, dan is de reactie vaak: Wat ? Zeker, er moet iets met de wereld gebeurd zijn, want opeens was alles heel anders. Maar ja, ik heb mij kunnen redden

Er is kennelijk een zo grote afkeer voor het aanvaarden van het onvoorstelbare als waar, dat het ook bij dez en vaak een langere tijd duurt, voor zij kunnen aanvaarden, wat de werkelijke feiten waren.

In de geest is het hierdoor nogal moeilijk, meer realistische beelden uit de gedachten van betrokkenen af te lezen. Ofschoon ons onderwerp zich met de materie bezig houdt, wil ik er op wijzen, dat ook in geestelijke werelden een soort parallellen kan bestaan, die op het beleven invloed hebben.

Wanneer u vovergaat, hebt u bepaalde denkbeelden. Dezen zullen, wanneer u dezen met anderen kunt delen, voor u langzaam maar zeker tot vormen. Deze vormen eisen een antwoord.

Je kunt wel even denken, daar zou een tafel moeten staan, maar die tafel wordt voor jou pas werkelijkheid, wanneer een andere geest dit bevestigt en zegt: ja, daar staat een tafel. Om een houdbare vorm in de sferen te vormen, zijn er dus altijd t.m. twee geesten nodig. Indien een geest het antwoord van anderen niet krijgt, of, wanneer dit ontvangen wordt, dit niet wil aanvaarden, leeft hij voor eigen besef in het duister.

Mogelijk maakt dan iemand contact met je en zegt: het is hier licht. Wanneer je nu antwoordt: ja, dat zou wel kunnen, er is hier wel licht, dan is het opeens voor jou ook werkelijk licht.

De werelden, die je zo opbouwt, zijn dus altijd gedeelde voorstellingen. Alles, wat daarin bestaat, houd je in feite tegezelamenlijk in stand.

Nu is het mogelijk, dat het geheel van de geestelijke betekenissen van jouw wereldje, je sfeer, gelijk wordt aan het op andere voorstellingen opgebouwde wereldje, waarin anderen hun bestaan beseffen. Wat zal er gebeuren?

De meer abstracte denkwijzen worden tussen beide werelden zonder meer uitgewisseld. Alleen zodra men tracht dezen in vormen uit te drukken, kunnen er moeilijkheden ontstaan.

Dan blijkt, dat wij de termen van de anderen gaan beschouwen en beleven als een vreemde taal. Daarom zullen wij het geheel van hun beelden vertalen in onze eigen beelden. De mededelingen, die vanuit deze andere wereld of sfeer kwamen, zullen dus uiteindelijk hierdoor weer geheel in onze eigen wereld passen.

De eigen wereldvoorstelling wordt dus bijna altijd onaangetast gehandhaafd. Het gevolg is, dat een uitwisseling van belevingen mogelijk is tussen beide werelden, zonder dat daar een vergelijkbare wereldvoorstelling aan de basis behoeft te liggen.

Waarom het mij bij dit alles voornamelijk gaat, is het volgende: Er is in ons besef kennelijk iets werkzaam, wat ons dwingt alles, wat wij beleven, om te zetten in voor ons hanteerbare beelden en termen. Dit zal een van de redenen zijn, waardoor de konkrete parallelwereld, die dus werkelijk contact maakt met de aarde, voor velen onaanyaardbaar zal blijven.

Een feitelijk aanvaarden van deze werkelijkheid zal immers betekenen, dat je een geheel andere visie omtrent ruimte moet ontwikkelen, tijd anders moet gaan zien, tot een andere waardering voor het bestaan van de mens ook zult moeten komen en vele verschijnselen zult moeten erkennen, die je nu afwijst.

Het geheel betekent bovendien, dat vele verklaringen, die je nu hebt gevonden voor b.v. het opeens optreden of verdwijnen van bepaalde levensvormen, geheel zou moeten herzien. En deze moeilijkheid brengt de meeste mensen er toe het bestaan van parallelwerelden geheel te verwerpen, danwel alleen als een theoretische mogelijkheid te benaderen.

Ik hoop u, ongeacht de vele vereenvoudigingen, die noodzakelijk bleken, duidelijk te hebben gemaakt, dat parallelwerelden wel degelijk konkreet bestaan. Ik tracht u verder duidelijk te maken, dat dezen, ook tijdens een synchroon zijn, een in tijd elkaar beroerende en kontakt maken, geregeerd worden door de wetten van de kosmos, die ook u kent.

Nevenbij wilde ik duidelijk maken, dat alle ons bekende werelden en een groot deel van de geestelijke werelden aan dezelfde wetten zullen moeten gehoorzamen.

Alleen dank zij het bestaan van deze wetmatigheden, die alles omvatten, zou een berekenen van een mogelijk contact en zelfs de duur van een dergelijk contact ooit mogelijk zijn.

Op zichzelf geloof ik niet, dat de mathematische basis van de parallelwereld veel moeilijkheden zal veroorzaken. Men heeft op aarde immers reeds formules gevonden, waardoor een identiciteit van tijd-plaats berekenbaar wordt, ook al zijn de gevolgtrekkingen niet te konkretiseren. Anders gezegd: Men kan de theoretische berekeningen nog steeds niet omzetten in een meer praktisch beleven, omdat een enorme vasthoudendheid t.a.v. eigen niveau en wereldbeeld het de mens onmogelijk maakt een ander wereldbeeld onmiddellijk en zonder meer te aanvaarden. Zover verschijnselen van een synchroniciteit optreden, worden dezen dan ook verworpen, wegverklaard, vergeten.

Een aardig voorbeeld hiervan kan ik u inderdaad geven. Tijdens de verduistering in de laatste wereldoorlog zag men in Londen opeens lichtflitsen, die veroorzaakt werden door een brandende lichtreclame voor een merk rootbeer.

De waarnemers wisten niet, wat er van de denken, daar er geen stroom beschikbaar was in betrokken panden en zover men wist ter plaatse ook nooit een lichtreclame aangebracht was.

Na korte tijd verdween het verschijnsel weer, maar het was gemeld. De melding werd onderzocht. Er bestond ter plaatse echter geen enkel teken, dat er een lichtreclame was, of zelfs maar ooit bestaan had. Dies werd het rapport afgedaan met de opmerking, dat de waarnemers ofwel dronken waren geweest, dan wel het op hun zenuwen hadden gehad en zo iets hadden gezien, wat alleen maar in hun fantasie bestond.

Opvallend bij dit alles is het feit, dat een reclame als beschreven inderdaad bestaat, maar dan wel in een klein dorpje in Californië. De hoogte, waarop zij gezien werd, klopt eveneens, maar zij staat ter plaatste niet boven huizen, maar op een stalen mast van rond 12 meter. Op de tijd, waarop de waarneming plaats vond, werkte de lichtreclame in Californie ook, de flitseffecten van de reclame stroken met de wijze, waarop deze normaal placht te werken.

Kortom: de waarnemers hebben iets gezien, dat in hun eigen stad niet bestond en hen niet bekend kon zijn, maar elders wel en precies zo op aarde bestaat.

Het feit, dat de verklaringen van meerdere mensen, als vastgelegd in de rapporten van een instantie, die een soort B.B. was, worden afgedaan met opmerkingen: dronken enz., doet beseffen, hoe moeilijk het wel moet zijn om de objectieve waarnemingen van die aard ook maar ergens te doen aanvaarden en boekstaven.

Zelfs wanneer dergelijke zaken openlijk gebeuren en door velen worden waargenomen, beschouwt men de zaak nog als een grap of een kwestie van massahysterie. Uit alle reacties blijkt steeds weer, dat de mogelijkheid, dat sommige waarnemingen een oorzaak kunnen hebben, die niet bekend is, a priori wordt afgewezen.

Toch had gegeven voorbeeld alleen maar te maken met een kleine en tijdelijke synchroniteit op uw eigen aarde, voortspruitende uit veranderende energie verhoudingen tussen twee gebieden.

Het zal u duidelijk zijn, dat een dergelijke afwijking van het onbekende niet tot deze zaak alleen beperkt zal blijven. Vliegende schotels bestaan b.v. natuurlijk niet. Ook al zijn er nog steeds instanties, die zich met deze zaak - onofficieel - bezig houden.

Wel komt en kwam men tot de konklusie, dat een klein percentage van ufomeldingen niet verklaarbaar is. Men noemt 3%. Maar men zal daarnaast dan niet mogen vergeten, dat ruim 40% van de gegeven verklaringen van waarnemingen in feite alleen op theorieën berust, terwijl geen factueel bewijs voor de juistheid van de gegeven verklaring is of kon worden aangevoerd. Ik ben geneigd te stellen, dat het aantal niet te verklaren ufomeldingen en waarnemingen daarom dichter bij 40 dan bij 3 % zal liggen.

Wij moeten aannemen, dat de betrokkenen wel degelijk weten, dat dit juist is. Waarom ontkennen zij dan het bestaan van ufonen? Het is duidelijk: omdat zo iets er eenvoudig niet mag zijn. Het past niet in de wereldbeschouwing. Daar gaat het vooral om.

Wanneer u ooit met een parallelwereld te maken zoudt krijgen, zoudt u een vergelijkbaar effect tonen: U wilt het anders zijn van de betreden wereld niet aanvaarden, zoekt rationele verklaringen. Daar het in de meeste gevallen gaat om verschijnselen, die geen langere levensduur hebben, is het ook voor u eenvoudiger later te zeggen: het is er niet werkelijk geweest.

Dit lijkt mij de reden voor een ontkennen of niet in beschouwing nemen van de werkelijke feiten omtrent parallelwerelden ook, al komen dergelijke contacten op meerdere plaatsen op aarde nogal eens voor en is dit feit deels mede een verklaring voor verdwijningen in de z.g. Bermudadriehoek.

Deels, want er zijn andere werkingen en invloeden van meer aardse oorsprong, die ook tot verdwijningen bij hebben gedragen in dit gebied.

Toch zou een aanvaarden van het bestaan van parallelwerelden en de effecten, die bij tijdelijk synchroniteit tussen de aarde en een dergelijke wereld optreden, een verklaring kunnen vormen voor heel wat raadselen, zelfs voor het spoorloos verdwijnen van gehele schepen, meerdere vliegtuigen, gehele groepen mensen enz. in meerdere werelddelen.

Ook het op onbegrijpelijke wijze opeens weer aanwezig zijn van z.g. uitgestorven levensvormen zou op deze wijze verklaard kunnen worden. Maar het is natuurlijk niet de enig mogelijke verklaring. Dies kiest men liever voor een andere uitleg van de feiten.

Toch herhaal ik, er zijn andere, stoffelijke werelden, die soms met de uwe in contact komen. Afstanden in de ruimte spelen hierbij geen rol. Zelfs werelden uit andere sterrenniveaus kunnen, evengoed als werelden uit het melkwegstelsel, synchroon worden met uw wereld, wanneer de omstandigheden maar eerst een " nabijheid " veroorzaken.

En ook dan geldt, dat, naarmate de periode van het synchroon zijn langer wordt,

het kans op uitwisseling van levensvormen, atmosferedelen en materie toeneemt.

Deze uitwisseling zou de verklaring kunnen vormen voor vele eigenaardige verschijnselen, die men ofwel anders verklaart dan wel negeert. Om een enkel voorbeeld te geven: Hoe is het b.v. mogelijk, dat men lange tijd een bepaalde uitgestorven vissoort niet aantreft, ongeacht geregelde bevissing van de wateren rond bepaalde eilanden en opeens een "uitgestorven" vis vangt, terwijl in korte tijd nadien tientallen van deze "zeer zeldzame" vis worden gevangen?

Hoe wil men verklaren, dat deze soort opeens weer tot leven komt? Ergens verscholen? Mogelijk. Maar hoe wil men dan verklaren, dat een groter aantal opeens rond dezelfde plaats gevangen kan worden, terwijl daarvan lange tijd geen sprake heeft kunnen zijn?

Elke verklaring is goed, maar dan ook die, dat er in deze buurt sprake is geweest van een contact met een parallelwereld, die een vergelijkbare ontwikkeling als de aarde vertoont, maar wel in een vroeger stadium. Indien het punt van synchroniciteit op beide werelden een deel van de zee omvatten, is het zonder meer aanvaardbaar, dat vissen van beide werelden de andere wereld bezochten en daar achterbleven, omdat het contact verbroken werd.

x Is iets dergelijks wel eens met mensen gebeurd?

- Enkele malen, ja. Indien het om groepen van grotere omvang gaat, zult u dan echter wel langere tijd in het verleden moeten gaan. Enkelingen verdwijnen ook door deze oorzaak tot in uw dagen.

Door alle tijden heen zijn bepaalde levensvormen opeens verschenen en verdwenen. Wat dan moeilijkheden en eigenaardigheden biedt, wanneer men de evolutietheorie zonder uitzonderingen wil gaan toepassen.

x Is het dan niet mogelijk te konstateren, dat een galactische afstand overbrugd wordt? Dat is toch geen kleinigheid?

- Wanneer de mens in staat is instrumenten te ontwerpen, die alle fluctuaties tot in 5 dimensies kunnen konstateren, zal het voor u onmiddellijk mogelijk zijn deze zaken te konstateren. Ook uit nauwkeurig waarneming van de geïoniseerde luchtlagen in de atmosfeer zou het mogelijk moeten zijn in de meeste gevallen te konstateren, dat contact werd gemaakt met iets, dat bij verder onderzoeken en waarnemen dan zal blijken een parallelle wereld te zijn.

Mogelijk is het dus wel. Maar om zover te komen zouden de mensen eerst deze mogelijkheid als bestaand moeten aanvaarden, onderzoekingen moeten doen en de instrumenten moeten ontwikkelen, die nodig zijn. Ik ben van mening, dat de bestaande kennis op uw wereld op het ogenblik niet voldoende is hiervoor, terwijl waarnemingen, die men eventueel toch zou doen, te zeer worden terugvertaald in "redelijke" termen en voorstellingen, of zelfs geheel wegverklaard worden.

Om u nog een voorbeeld te geven: Vele radarposten van de waarschuwingsketen, die in Canada en poolgebied liggen, namen een aantal vreemde voorwerpen waar op hun schermen. Interpretatie was niet mogelijk, ofschoon het schijnbaar om vliegende voorwerpen ging.

Gezien de snelheid, die het verschijnsel toonde, dachten sommigen aan "vliegende schotels". Uiteindelijke konklusie na onderzoek - er was een eerste alarmfase gegeven: Atmosferische storingen. Werkelijke oorzaak? Een vlucht vogels, die in een parallelwereld vlogen met een ander tijdsratio. Deze wereld werd tijdelijk door een deel van de radarketen waargenomen, het raakpunt lag in de atmosfeer op een hoogte van rond 1200 m.

x Spreken mensen uit een parallelwereld een andere taal?

- Logischerwijze ja. Het zijn nu eenmaal stoffelijke werelden en communicatiemethoden verschillen reeds van ras tot ras. niet waar.

x Waarom komt het niet tot een kalamiteit, wanneer stoffelijke werelden met elkaar in aanraking komen?

- Er is geen sprake van een kontakt, dat in uw eigen 3-dimensionale termen kan worden gezien, er spelen andere waarden als tijd en energieverhoudingen mede een rol. Het kontakt is gemeenlijk zeer beperkt. Vandaar de betrekkelijk geringe gevolgen, die het heeft. Zoals uit mijn inleiding bleek, is een kalamiteit echter zeker niet geheel uit te sluiten. Ik wees er echter reeds op, dat dergelijke rampen van grotere omvang slechts zelden voorkomen. De kleinere kalamiteiten, die er uit voortkomen, worden veelal op een afstand gezien en beschouwd als voortkomende uit onbekende oorzaken in uw eigen aarde.

x Maar zwaartekrachtverschijnselen zullen toch in dergelijke gevallen op moeten treden?

- Gezien de kontakten zullen zwaartekrachtverschillen niet groot zijn. Maar verstoringen van het aardveld komen inderdaad voor, zoals zelfs de heer Veering Meinesz heeft kunnen konstateren, maar niet verklaren.

Fluctuaties van de zwaartekracht kunnen inderdaad optreden, evenals afwijkingen in het magnetisch veld. Maar hoe groot zullen dergelijke afwijkingen zijn? Zwaartekracht is het resultaat van massa, beweging in ruimte en eigen spin.

Bij kontakt tussen parallelwerelden dragen beiden elkaar niet eigen beweging of massa over, daar zij dimensioneel gezien op een ander vlak aanwezig zijn, dit ongeacht het feit, dat op een enkel punt konktat wordt gemaakt.

Fluctuaties zouden dus alleen door uitwisseling van energie of massa tot stand kunnen komen. In beide gevallen is de mogelijkheid daartoe beperkt, tenzij een ramp van het kontakt het onmiddellijk gevolg zal zijn.

x Kan als regel worden beschouwd, dat een dergelijk kontakt zich slechts op één enkel punt voordoet?

- Als grootse waarschijnlijkheid moogt u dit in ieder geval wel beschouwen. In mijn inleiding wees ik u er reeds op, dat wel andere mogelijkheden bestaan, maar dat de gevolgen dan kathaastrofaal zullen zijn.

In dergelijke gevallen zal dus alle leven, mogelijk de wereld zelf, verdwijnen, danwel in het gunstigste geval, een deel van leven en mensheid de ramp overleven. Maar dan zal men niet in staat zijn het gebeuren geheel te rekonstrueren en zal men ook geen tijd daarvoor hebben. Het gebeurde wordt dan al snel tot een legende, die mogelijk weer later als basis dient voor een bepaald geloof of iets dergelijks.

x Hoe kan iemand, die in een 5-dimensionale parallelwereld leeft, hier voortleven op een 3 dimensionale wereld?

- Een dergelijk wezen leeft niet meer of minder dan u in 5 dimensies dan u. Voor zich leeft het gemeenlijk ook in een 3-dimensionale wereld, juist zoals u, zelfs wanneer de waarden in de eigen wereld van dit wezen mogelijk wat anders liggen.

De kontaktfunctie omvat een verschuiving op het niveau tijd, waarbij een tweetal dimensies betrokken zijn, die u op aarde niet kent. Daarnaast zijn tenminste twee van de dimensies bij het resultaat betrokken, die voor u kenbaar op uw aarde bestaan. Daarom wordt wel gesteld, dat het contact op zich vier dimensies omvat, maar dat het geheel van de krachten, waarop het verschijnsel berust, 5 dimensies zal omvatten.

Het is dus duidelijk, dat zo iemand zonder veel moeite uw wereld kan betreden. Indien het wezen niet onder gelijke kondities pleegt te leven, gaat het snel ten onder, verdwijnt.

Kan het wezen zich aan uw wereld wel aanpassen, dan zal het door u mogelijk als diersoort worden beschouwd, indien het wordt waargenomen, alleen maar, omdat het een andere vorm heeft dan u. Het wezen zal zich in dergelijke gevallen snel zover mogelijk van alle menselijke beschaving verwijderen, omdat al snel duidelijk wordt, dat mensen geneigd zijn alles te vernielen, wat hen niet gelijk is en niet nuttig voor hen is.

Is het wezen ongeveer de menselijke gestalte gelijk, dan zal het mogelijk verzoeken zich aan te passen en het menselijke gedrag zowel als menselijke kleding en gebruiken zo goed mogelijk proberen te imiteren.

Mogelijk zal het wezen zo nu en dan in de slaap, of onder pressie een vreemd, onverstaanbaar taaltje uitslaan. Dan heeft het de keuze een nieuwe openbaringskerk te beginnen, of in een gekkenhuis te belanden.

Iets dergelijks is inderdaad reeds voorgekomen. Vandaar dit beeld.

x Dus zo iemand heeft geen familie, geen burens

- Meestal niet. Soms gaat een groep te samen over de grens. In dergelijke gevallen zal men eerder beseffen, dat het verstandig is een eigen gemeenschap op te bouwen. Men zal dan proberen een eigen nederzetting te stichten op afstand van al het andere leven van de planeet en, onder behoud van eigen gebruiken, zich daar konsolideren.

Een dergelijke groep, al dan niet plus delen van de materie van de eigen planeet, zal dus vooral zich vestigen in afgelegen delen van de wereld als de grote woestijnen, bergen als de Karakorums, Andes e.d.

Realiseer u eens, wat er voor legenden bestaan, die in een dergelijke richting zouden kunnen wijzen, zoals het verhaal van de verborgen gouden stad in de Sahara, de verborgen stammen van harige mensen in de Himalaya's, de geheime "inwijdingsdorpen" in Karakorum en andes.

Het bestaan van dergelijke overleveringen plus het feit, dat enkele vreemde zaken zijn gevonden, zo hier en daar, zal voor een open geest de waarschijnlijkheid van mijn thesen zeker doen toenemen.

Toch geef ik u de raad dit alles voorlopig als these te beschouwen en niet als meer. Ik ben van de waarheid, van hetgeen

ik u zegde, overtuigd. Voor u is het echter van weinig belang, of dit juist is of niet, daar de kans, dat u zelf in een dergelijke situatie komt te verkeren, één op zeer vele miljoenen bedraagt.

x Zouden wezens met een hogere technische ontwikkeling dan wij naar hun eigen wereld terug kunnen gaan?

- Dat is gemeenlijk wel mogelijk, indien je de aard van het verschijnsel kent of vermoeden kunt en de periodiciteit van het contact ongeveer kunt berekenen - plus de **kontaktpplaats**, die wel in ruimte iets pleegt te verschuiven, maar toch steeds ongeveer in de zelfde omgeving opduikt. In het ergste geval kun je, mits beschikkende over deze kennis, in de omgeving wachten of terugkeren tegen de tijd, dat een volgende contact gemaakt wordt. Daarna heb je niets meer te doen dan door de poort te lopen en alles is voor jou weer ongeveer, zoals het geweest is.

x Zou men hiervan geen gebruik kunnen maken voor ruimtevaart?

- Dit zou mogelijk zijn, wanneer de ruimtevaarder zich van de mogelijkheid plus het optreden van het verschijnsel bewust zou zijn. Menselijke ruimtevaarders zullen echter voorlopig hiervoor geen mogelijkheden bezitten, omdat men hiervoor mensen pleegt te kiezen, die betrekkelijk emotiearm zijn en getraind worden, tot zij een soort biologische computers zijn geworden, die in supreme redelijkheid alle verschijnselen weg verklaren, die zij niet verklaren kunnen en dus, wanneer zij op een gegeven ogenblik vurige stippen in de ruimte zien rond hun vaarttuig, ofwel een redelijke verklaring proberen te geven, danwel geheel zwijgen onder het motto: dat zal ik wel gedroomd hebben.

x Doet men uit de geest waarnemingen op dit terrein?

- Dat wij enige waarnemingen op dit terrein hebben gedaan is, naar ik meen, uit mijn betoog wel zonder meer duidelijk. Dat wij voor dit alles grote belangstelling koesteren, is op zijn minst erg overdreven.

Onze belangstelling gaat meer de kant uit van de bewustwordingsmogelijkheden in de stof. Want uit welke wereld u ook overgaat, uiteindelijk komt u toch wel bij ons terecht.

Voor ons is de staat, waarin u onze wereld uiteindelijk bereikt, nu eenmaal van meer belang dan de weg, langs welke u het geestelijk bestaan uiteindelijk betreedt.

x Bij mogelijkheidswerelden had u het over min of meer bezielde zijn, naarmate men dichterbij de as kwam. Hoe zit dit? Ben ik soms minder bezielde, of u?

- Zolang wij onszelf bewust ervaren, zijn wij bezielde. Het is echter denkbaar, dat er in uw wereld een aantal personen rond loopt, dat geen bewust innerlijk leven bezit. Dan bestaat de mogelijkheid, dat zij een dergelijk innerlijk besef en alle daarbij behorende processen toch wel bezitten, maar dan in een afsplitsingswereld.

Dergelijke wezens zijn in feite een soort schillen. Het wonderlijke daarbij is wel, dat, wanneer hun wezen in die andere mogelijkheidswereld rust, een deel van de bezieling zich tijdelijk in een van de andere vormen, b.v. in deze wereld,

of nog een andere mogelijkheidswereld, tijdelijk manifesteert.

x Wordt de aanleiding tot parallelwerelden in contact be-
invloed door de heersers van de verschillende planeten?

- Neen. Dan gaan wij wat te ver. Stel eenvoudig maar,
dat de wetten van de ruimte zelf, dus dimensionele situatie-
veranderingen, deze kontakten afdwingen.

Mogelijk kunnen wij daarnaast veronderstellen, dat be-
paalde planetaire heersers het mogelijk belangrijk vinden om
van sommige van die kontakten ook voor zich gebruik te maken,
maar wij zullen nooit mogen stellen, dat zij het zijn, die
het initiatief nemen en het contact bepalen, want naar onze
waarneming is dit zeker niet het geval.

Trouwens, planetaire heersers zijn kennelijk niet in
staat op zeer korte termijn hun massatijdsratio en bewegings-
snelheid in de ruimte zó te wijzigen, dat zij daardoor een
gewenst kontakt kunnen scheppen en hun wereld tot parallel
van een gekozen andere wereld kunnen maken.

x Wanneer iemand naar een parallelwereld gaat, komt er
dan iemand anders in zijn lichaam terug?

- Dit zou nog tot de mogelijkheden behoren, wanneer wij
 bezig zouden zijn de mogelijkheidswerelden onder de loupe
te nemen. Dan kun je stellen, dat het innerlijk besef zich
van de ene wereld naar de andere kan bewegen, mits daarin
een voertuig aanwezig is. Wanneer het innerlijk besef in een
vorm tijdelijk of voorgoed verdwijnt, neemt een automatisme
het "leven" van de vorm over.

Maar wanneer het parallelle werelden betreft, kun je
ten hoogste stellen: Wanneer ik door een poort stap, verplaats
ik wel wat lucht in die andere wereld, dus in de kans groot,
dat een deel daarvan in uw oorspronkelijke wereld terecht komt.

Van vergelijkbaarheid van massa of energieinhoud is
echter niet noodzakelijkerwijze sprake. Wel kun je stellen:
wanneer tijdens synchroniteit van parallelwerelden een te
grote uitwisseling van massa zou ontstaan, veranderen de ver-
houdingen en betekent dit een onderbrekking of verbreking
van de synchroniciteit - de poort verdwijnt dus - en mogelijk
zelfs een opheffing van " nabijheid".

Waarmede ik mijn best heb gedaan en u een aangename
pauze toewens.

-o-o-o-o-o-

Wij kunnen nu weer verder gaan, waar wij zijn opgehouden.

x Ik begrijp, dat men lichamelijk kan overgaan naar de
parallelwereld. Daartoe dient dus de zwaartekracht van de
aarde overwonnen te worden en dient vervoer tot stand te ko-
men. Hoe moet ik mij dit voorstellen?

- Om het eenvoudig voor te stellen: Hebt u al eens
over een cakewalk gelopen? Kent u dit? Dan weet u, dat er een
plank is, die heen en weer schuift. Wanneer je deze langzaam
wilt passeren, kom je er niet overheen.

Heb je voldoende vaart, dan overwin je de schokjes, die
de plank maakt en bereik je in enkele passen eenvoudig de
andere zijde. Hiertoe heb je dus enig momentum nodig.

In mijn inleiding wees ik er reeds op, dat bij stilstand men in eigen wereld blijft, zelfs wanneer je in de poort staat. Heeft men enige vaart, enig momentum, dan zal men de veldspanningsfluctuaties in de poort zonder meer kunnen overwinnen, of zelfs niet meer bemerken.

Van een overwinnen van de zwaartekracht is echter geen sprake, omdat op het punt, waar u vertrekt, de zwaartekracht immers gelijk is, aan hetgeen u gewend bent. Ook de zwaartekracht in de andere wereld zal niet te veel afwijken van die op aarde, gezien het feit, dat " nabijheid" en synchroniciteit alleen mogelijk zijn, wanneer een groot aantal waarden gelijk of vergelijkbaar groot is.

Het is zeker mogelijk, dat de zwaartekracht iets afwijkt, maar nooit zoveel, dat u dit niet kunt dragen. Lichte verschillen in atmosferische druk, tot 0,3 atm. zijn denkbaar, maar kleinere verschillen van druk zijn meer waarschijnlijk.

Vervoer is eveneens niet noodzakelijk: zolang er sprake is van synchroniciteit doorschrijd je een poort op dezelfde manier, waarop je thuis door een deur van de ene kamer in de andere loopt.

De ervaring zal wel kunnen verschillen naargelang de snelheid, waarmede men zich beweegt. Tot 20 k.m. uur zal men het gevoel hebben in de mist te lopen, zelfs soms ook op watten te lopen gedurende korte tijd. Het gezichtsvermogen is tijdens de passage door de poort vertroebeld. Je voelt je dan ongeveer als een bokser, die bijna k.o. is, maar nog verder gaat zonder te weten, of hij nu eigenlijk nog staat of reeds ligt.

Bij een snelheid van rond 100 km.u. ervaart men eerder een soort wisseling tussen licht en duister. Doorkruis je een poort met een snelheid van rond 300 km.u. middels een massa, die t.m. 3 maal eigen lichaamsgewicht bedraagt of meer, dan zal men reeds voor de poort het gevoel hebben, opeens in een mistbank terecht te komen. Verschuiving van kleuren treedt op, wanneer je de nevel betreedt en haar verlaat.

Periodiciteit begrijp ik niet.

Tijd is niet overal gelijk. Uw tijd wordt bepaald aan de hand van uw omloop om de aardas enz. Nu zal een andere planeet een afwijkende omwenteling en snelheid in ruimte kunnen bezitten. Dan zal het tijdsbeleven daar ook anders verlopen.

Verder zal tijdsverloop zelden geheel lineair zijn. Er zijn versnellingen en vertragingen mogelijk in verhouding tot de ruimte, die echter op de wereld zelf niet bewust ervaren zullen worden.

Versnellingen en vertragingen heffen elkaar gemeenlijk op. Toch betekent dit, dat uw tijd geen werkelijk stabiele waarde bezit, ofschoon u er een schijnbaar vaste maatstaf voor pleegt te gebruiken.

Vergelijk: uurwerk, werkende op wisselstroom. Normaal: 50 perioden stroom. Tijdelijk wordt u aangesloten op een ander net, dat 60 perioden telt. Uw klok loopt opeens voor. Maar wanneer men dit weet en ongeveer gelijke periode de wisselstroomfasen tot 40 terugbrengt, loopt uw klok weer gelijk.

Gelijklopendheid betekent in dit geval: ogenblikken, waarop de aardtijd en de klokjetijd gelijk zijn, maar daartussen

zijn. klokke-tijd en sterre-tijd dus verschillend. Synchroniciteit is alleen aanwezig, wanneer beide waarden gelijk zijn.

Voor pallelwerelden: Wanneer de energie en fase van beide werelden een zodanig gelijke waarde heeft verkregen, dat beiden in feite tijdelijk op een of meer punten in elkaar zouden kunnen overgaan, zonder dat dit een verschil betekent. (samenvatting)

x Wanneer je op een andere wereld komt en opeens een geheel andere sterre-hemel ziet, is de disoriëntatie dan zo groot, dat men dit zonder meer weg kan verklaren? Konstater je dit niet?

- Indien je er op let en het konstater, zul je het in het begin toch niet geloven en hoe minder je van sterren weet, hoe gemakkelijker je jezelf zult bedriegen.

Op het ogenblik, dat men zich meer realistisch begint opnieuw te oriënteren, zal men dit natuurlijk wel beseffen. Maar dan is de poort allang weer gesloten. Blijft de vraag, of je uit het geheel van de waarnemingen de juiste konklusies zult trekken, aangenomen altans, dat je de kans hebt in die andere wereld in leven te blijven.

x Heeft de poort, waarover u spreekt, soms iets te maken met het zwarte gat in de ruimte?

- In geen geval direct. Doelt u op de Kolensacknevel en dergelijke zaken? In feite zegt de term zwart gat in de ruimte alleen: een plaats, waarop voor ons geen stralingen of reflecties uit de ruimte op zullen treden.

Een "stofwolk" in de ruimte, zoals bij die Kolensacknevel doet dit inderdaad ook. Er zijn ook verschuivingen van meer dimensionale aard als gevolg van zeer dichte massa. Ook hiervan zullen er meerderen van de aarde af waargenomen kunnen worden. In vele gevallen handelt het zich dan om donkere vlekken, die soms de bron blijken te zijn van harde stralingen, die echter lager liggen dan het niveau van licht.

Zo eevoudig mogelijk uitgedrukt: men heeft dan te maken met materie, die zich bevindt in een toestand van dimensionele transformatie, waarbij haar eigen samenstelling tijdelijk dermate dicht en complex wordt, dat reactie op de buitenwereld alleen mogelijk is, maar wel de neiging ontstaat alle vrije energie en partikels in eigen complexiteit op te nemen.

x Hebben pallelwerelden ook zin. b.v. door leven te doen ontstaan?

- Ik na dit niet zonder meer ontkennen of bevestigen. Ik beschik niet over voldoende gegevens om zelfs maar een redelijke gissing mogelijk te maken.

Wel is mij duidelijk, dat door dergelijke kontakten soms tijdelijk andere levensvormen op uw aarde optraden, in de meeste gevallen voor kortere perioden. Ook is mij bekend, dat in enkele gevallen mensen, levende op uw wereld, langs deze weg van de aarde verdwenen zijn en dus in uw tijd weg waren. Enkelen van hen zijn veel later teruggekeerd, waarbij opvalt, dat zij meenden, dat veel minder tijd vergaan was, dan op aarde het geval was.

Dergelijke fenomenen staan wel vast en zijn gereleerd aan het optreden van de z.g. poorten. Maar een duidelijke zin of bestemming van pallelwerelden en synchroniteit kan ik u helaas niet geven.

U houde mij hierbij ten goede, wanneer ik hierop onmiddellijk laat volgen: Wanneer ik u een reden geef, dient dit een menselijke rede te zijn. Een rede dus, die valt binnen het menselijk begrip.

Ik denk persoonlijk, dat je het geheel mogelijk kunt zien als een soort kosmisch stofwisselingsproces, waarbij je 'n stasis voorkomt door uitwisseling van energie op verschillende niveaus binnen eigen eenheid en zo een versneld optreden van de verstrooiing der energie, die dan in een anders dimensionale ruimte terecht komt, opheffende.

Volgens mij zou het meest waarschijnlijke doel en nut van dit alles gelegen moeten zijn in een voorkomen van stilstand en als zodanig dus iets, wat de instandhouding en de hernieuwing van het eigen momentum in reeds bestaande materie bevordert.

Ik neem dit aan, maar kan dit niet met absolute zekerheid zeggen. Het is slechts een stelling.

Indien ik goed luister, zie ik een overeenkomst met de mogelijkhedenwerelden. Want het is mogelijk, dat je ervaringen uit een andere wereld meebrengt.

Dat is juist het grote verschil. De werkelijkheidswereld, waarin u leeft, is gebaseerd in een werkelijkheid, die zij tot op een bepaald punt gemeen heeft met mogelijkhedenwerelden. De ontwikkeling van de mogelijkhedenwereld echter divergeert van de bij u bestaande mogelijkheden. Hierdoor ontstaat een voor het menselijk voorstellingsvermogen vatbare inhoud, een vergelijkingsmogelijkheid.

Iemand, die in de ene mogelijkhedenwereld leeft, zal een andere dergelijke wereld als een soort droom kunnen ervaren en beleven, zonder te beseffen, dat hij impulsen op neemt van een uiterlijk met hem identieke vorm in een andere wereld. Waarbij dient te worden opgemerkt, dat hij al deze ervaringen uiteindelijk toch in de termen van zijn eigen begrip en beseft bestaan zal vertalen.

Er komen dus steeds meer mogelijkhedenwerelden, die divergeren van de stam. Of convergeren zij ook wel weer?

Het aantal mogelijkhedenwerelden is oneindig, niet bepaalbaar. Toch bereikt menige mogelijkhedenwereld een punt, waarop zij weer indentiek is met de stam. Alleen de achtergronden kunnen dan nog iets verschillen. Denk aan het gezegde, dat je langs vele wegen naar Rome kunt gaan.

Er zullen ook werelden van mogelijkheden zijn, die zich konsekwent ontwikkelen en dus steeds meer van de stamwereld afwijken. Maar dan worden zij, bezien vanuit de stam, tot steeds zwakkere mogelijkheden.

Het ogenblik, dat iemand anders vanuit een mogelijkhedenwereld in de mijne komt, kan ik dus niet herkennen aan bv. mode en dergelijke verschijnselen?

Neen. Vanuit uw standpunt is en blijft de mogelijkhedenwereld een droomwereld en iemand, die tot u komt uit een dergelijke wereld zal alleen werkelijk voor u kunnen bestaan, indien diens vorm reeds in uw werkelijkheid aanwezig is. Ten hoogste neemt de bezieldeheid iets toe, maar dit is voor een mens moeilijk te onderscheiden.

U stelde, dat uw wereld de eindfase is van vele parallele werelden?

Niet van werelden, maar van menselijke ontwikkelingen.

Onze wereld berust op bewustzijn, waarbij het niet van belang is, op welke wereld en hoe dit bewustzijn vergaard is.

x Is het van uw zijde mogelijk te inkarneren in parallelle werelden?

- De mogelijkheid is niet uitgesloten. Maar het zal u duidelijk zijn, dat iemand, die als deel van de mensheid zijn ontwikkelingsgang doormaakt, geneigd zal zijn zich daar te manifesteren, waar de meeste menselijke mogelijkheden bestaan. Wat wijst op uw eigen wereld.

Het zou natuurlijk mogelijk zijn, dat op een andere stoffelijke wereld, parallel of niet, een zodanig menselijke ontwikkeling plaats vindt, dat hierin geheel menselijke, maar van uw wereld toch wat afwijkende mogelijkheden bij inkarnatie zouden bestaan. Dan zal inkarnatie hier mogelijk en voor sommigen zelfs waarschijnlijk worden.

Wanneer de mensheid een geest geen voor het ik passende inkarnatiemogelijkheid biedt, zal deze geneigd zijn te zoeken naar een hem wel passende wereld en levenswaarde.

Uit dit alles moge duidelijk worden, dat het hierbij niet van belang is, of de wereld een parallelwereld van de aarde is of niet. Men zoekt slechts een vorm, waarin een bepaald geestelijk besef zich kan inkarneren.

Kiest men een andere dan de menselijke vorm, dan houdt dit bijna altijd in, dat een inkarnatie aan gewenning moet besteed worden, daar men in moet groeien in het geheel van de levens en denkwereld van de nieuw gekozen bewustzijnsvorm. Eerst daarna kan men weer meer van zich bewust inkarneren en eigen bewustwording voortzetten.

x Zijn er mensen, die uit eigen ervaringen omtrent parallel werelden bericht hebben?

- Ik kan u hier geen definitief antwoord geven. Er zijn schrijvers geweest, die verhalen vertellen, die wijzen op een besef omtrent het bestaan van dergelijke parallelwerelden.

Het is zelfs waarschijnlijk, dat bepaalde beelden van een parallelwereld mede een rol hebben gespeeld in enkele geschriften van Swift - ofschoon wij hier toch in de eenste plaats te maken hebben met politieke persiflages. Enkele verhalen echter dragen elementen in zich, waardoor je je afvraagt, of mogelijk een gesprek met een mens, die een parallelwereld eens betreden had, niet de aanleiding werd tot de gekozen beelden.

In dergelijke verhalen zijn sommige gegevens dermate konsekwent doorgevoerd, dat het haast onredelijk lijkt bepaalde details alleen als fantasie te beschouwen. Denkt in dit verband aan het bezoek aan het land van de Houghns, zeer beschaafde paarden.

Maar ofschoon dergelijke verhalen veel voorkomen, tot in de oudheid toe, is er nergens een definitief verwijs te lezen naar een parallelwereld. Wel blijkt, dat de details in deze verhalen de congruentie ontberen van een zorgvuldig gekonstrueerde wereld en meer herinneren aan de inkonsekwente werkelijkheid, waarin de mens al te vaak leeft en handelt.

x In een vijfde dimensie moet ook een heelal bestaan, zoals bij ons. Dat moet dan wel een fantastisch gezicht zijn.

- Dat is het zelfde heelal, want uw al kent veel meer dimensies, dan u erkennen of u voorstellen kunt. Wel kun je zeggen,

dat er sprake is van een geheel andere beleving of vorm dan de u bekende. Vergelijk: een tesseract, de 4-dimensionale uitslag van een kubus. In feite bestaat deze uit een leegte in de vorm van een kubus, omringd door 6 kubussen, die schijnbaar indentiek zijn met deze ruimte, maar toch weer van verschillende zijden beleefd worden door de beschouwer.

Maar zo iets is nogal verwarrend voor een mens, dus zou ik het, wanneer ik u was, maar verder laten rusten.

x Zijn alle dimensies boven 3 niet eerder een kwestie van bewustzijn, van denken?

- Moeilijk. Een dimensie is een waarde, die wordt uitgedrukt in verband met een meetbare richting, welke anderen eveneens kunnen beleven en waarmede andere meetbare en kenbare richtingen kruisen onder een hoek van 90° .

Je kunt wel stellen, dat het een denkbeeld is. Maar de term meerdimensionaal geeft in feite aan, dat er meer meetbare en kenbare waarden bestaan, waardoor er meer ervaringsmogelijkheden ontstaan dan in de stof kenbaar is. Waarbij dient te worden opgemerkt, dat de u bekende dimensie ook vanuit dit meeromvattende besef zich nog steeds manifesteert als een afmeting, weer te geven door een lijn, die alle andere afmeting weergevende lijnen kan snijden met een onderlinge hoek van 90° .

Erkenning van meer dimensies betekent dus een beter besef van werkelijkheid, zonder dat hierbij het beeld, dat uw drie dimensies tot stand brengen, feitelijk verstoord wordt. Een antwoord op uw vraag lijkt mij hierdoor onmogelijk te zijn.

x Tijd is een van de meetlatten in het meerdimensionaal bestaan?

- Tijd is een beleving, ontstaan uit een menging en samenwerking van een aantal invloeden, waardoor de wisseling van bestaansmomenten voor het besef bepaald worden. Dit ongeacht de wijze, waarop u tijd waardeert en meet. Het is een belevingsproces in de eerste plaats.

U kent een gemeenschappelijke tijdsnorm. Wij kennen wel een persoonlijke tijd, maar hebben wel het vermogen de tijdsbeleving van anderen, die wij overigens niet kunnen volgen, zodanig te waarderen, dat wij op bepaalde punten elkaar kunnen verstaan en tijdelijk een aanpassing van de bewustzijnsprocessen mogelijk wordt.

Ten slotte dit: Interesseer u desnoods voor alles, zolang die interesse voor u een daadwerkelijke verrijking van uw gedachtenleven en bestaan betekent.

Houdt u echter nooit te lang bezig met zaken, die u te ver afvoeren van de werkelijkheid, waarin u leeft. Neem kennis van een onderwerp als wij nu bespraken, maar maak er geen probleem van. Want het is niet de mogelijkheid, dat parallelwerelden bestaan, waardoor u bepaald wordt. Het is het heden, de wereld, waarin u nu bewust leeft, waardoor uw bewustwording bepaald zal zijn. En daarmee bepaalt u in feite, welke werelden en mogelijkheden u aan onze zijde zult kennen en welke mogelijkheden tot verder gaan in uw ontwikkeling u zult aantreffen. Ik wens u toe, dat dit de beste zullen zijn, die u zich maar zult kunnen wens en.

Goeden avond.

Sterk bekort.

3 december 1976

--0-0-0-0-0-